

του στα πλευρά του αποτόμου, του αγαπημέ-
του Βουνού, τόν παρατήρησα αναβχίνοντά και
εξακολουθούντα τόν βεμβασμόν του.

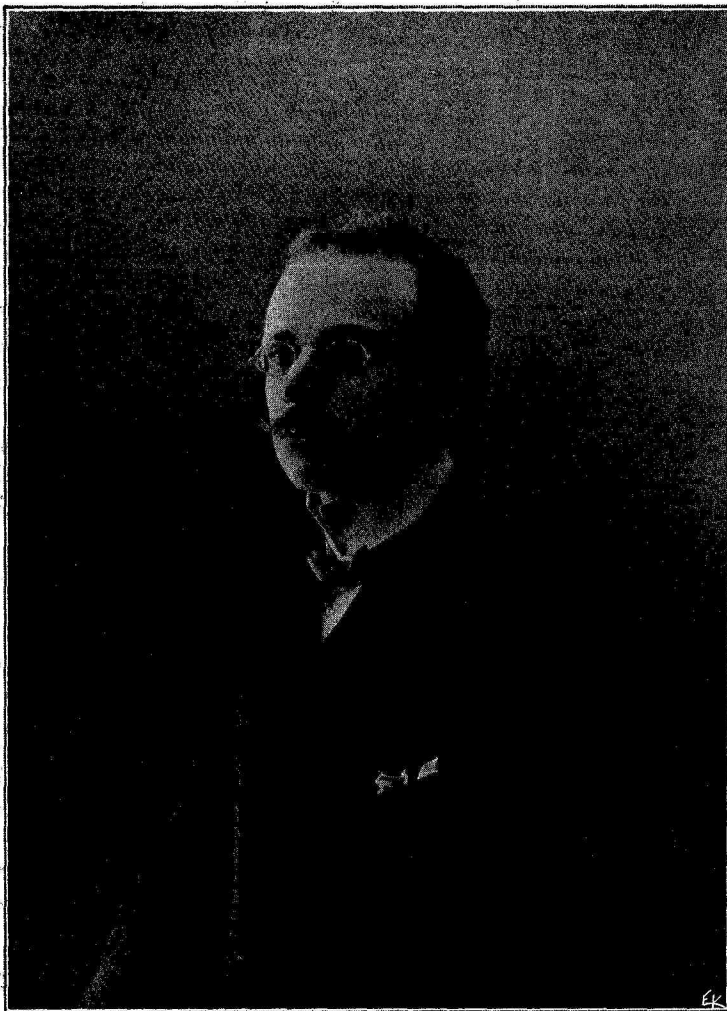
...Μία φωνή υπόκωφος, μυστηριώδης ακού-
σθηκε μέσα από ένα βάτον: Είνε τρελλός!...
Και ὁ παράδοξος ἄνθρωπος ἀνέβαινε, ἀνέβαινε
πάντοτε...

Ὁ παράδοξος ἄνθρωπος ἔχει βλέμμα βαθύ-
τατον, σχεδὸν φοβερόν ποῦ διαπερᾷ τὸν πυκνὸν
πέπλον τῶν πραγμάτων καὶ σημειώνει ἀποτό-
μως τὴν ἀληθῆ πραγματικότητα! Ἐχει μέσα
τοῦ ὕψη, τὰ ὁποῖα δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ με-
τρήσῃ καὶ ἀβύσσους εἰς τὸ χεῖλος τῶν ὁποίων
μὲ καταλαμβάνει ἔλιγγος!...

Ἀρέσκειται στὸν περίπατόν του νὰ συναντᾷ
τὰ φτερουγίσματα τοῦ ἀετοῦ καὶ τὰς κάτοι-
κίας τῶν κεραυνῶν· ἀνεβαίνει στὴς ἀπρόσιτες
κορυφές ποῦ ἄλλοτε χάνονται μέσ' στοῦ οὐρα-
νοῦ τὰ σύννεφα, ἄλλοτε περνοῦν τὰ νέφη καὶ
ἐλεύθερα ἀπὸ κάθε σκιὰ λάμπουν στὸ ἄπλετο,
τὸ πᾶλλευκο τοῦ Ἡλίου φῶς. Καὶ βλέπει στὰ

πόδια του φάραγγες νὰ χαίγουν μελανά καὶ
χαράδρες ποῦ φχίνονται νὰ κατεβαίνουν ἕως τὰ
ἐγκυτὰ τῆς γῆς. Ρίπτει κανεὶς λίθον διὰ νὰ ἐ-
ρευνήσῃ αὐτάς τὰ ἀβύσσους καὶ τὸν ἀκούει νὰ
κυλλέται καὶ νὰ πηδᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ
σκότη μετ' ὑπόκωφον θόρυβον καὶ ὁ θόρυβος χά-
νεται πρὶν ἢ ὁ λίθος φθάσῃ τὸν πυθμένα. Ὅγ-
κοι ἄμορφοι τὸν περιτριγυρίζουν, τοὺς ὁποίους
ἀρχέγονός τις καταστροφή ἀφῆκεν ἐπὶ τῶν
πλευρῶν τοῦ ὄρους. Ὅγκοι γρανίτου διαρρηχθέν-
τες ἀπὸ πέλεκυν ἢ θραυσθέντες ἀπὸ ἀγνωστον
κατακλυσμόν· πόταμοὶ ῥέοντες ὡσάν κόνις ἀρ-
γύρου ἐκ τοῦ ὕψους ἀνεξερευνητῶν κορυφῶν·
πελώριοι φυτεῖαι, θυμιάσια δένδρα ποῦ ὁ κατα-
κλυσμός ἐβρεξε μετὰ τὰ νερά του. Ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς
πόδας του συναντᾷ ὁ παράδοξος ἄνθρωπος φυτὰ
ἀρωματικά, μικρὰ θελκτικά ἄνθη ποῦ δὲν
στέργουν νὰ κατσίκησουν στοὺς κήπους ποῦ δε-
σπόζει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐλεύθερα ἀνθοῦν εἰς αὐ-
τὰς τὰς ἐρήμους ποῦ γειτονεύουν μετὰ τὸν οὐρα-
νόν. Ἐκεῖ ἐκτάσεις ἄπειροι, ξηραὶ, ἄγονοι, φρι-

ΩΔΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ καθηγητὴς Alf. Longobardi.